

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels rema,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardò i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu!

Adéu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

T. GARCÉS.

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem issat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pil!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

si el vent xiula entre les cordes
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

T. GARCÉS.

TEATRE APOLO - Vilanova i Geltrú

EXTRAORDINARI CONCERT

DEDICAT A

EDUARD TOLDRÀ

en el seu doble aspecte de violinista i compositor

MERCÈ PLANTADA

cantatriu

EDUARD TOLDRÀ

violinista

BLAI NET

pianista

ORQUESTRA - COBLA

LA PRINCIPAL DEL VALLÈS

INTEGRADA PER:

S. PORTA, *flabiol*; N. COLOM, *tiple I*; J. SERRET, *tiple II*; J. COLOM, *tenor I*; P. GARCIA, *tenor II*; F. SAPATÉS, *corneti I*; M. MUNNÉ, *corneti II*; M. FERRER, *fiscorn I*; P. VIDAL, *fiscorn II*; A. VENTOSA, *trombó*; R. FUSTER, *contrabaix*

CONCERTS D'ISTIU

Dijous, 16 de setembre de 1926, a les deu del vespre

PROGRAMA

PRIMERA PART

SIS SARDANES:

Esperança
Mariona
Sol ixent
El bac de les ginesteres
Puigneulós
La Ciseta

COBLA: LA PRINCIPAL DEL VALLES

SEGONA PART

SIS CANÇONS:

A l'ombra del lledoner
El gessamí i la rosa
Cançó de l'amor que passa
Romanç de Santa Llúcia
Cançó de comiat
Cançó de grumet

MERCE PLANTADA - BLAI NET

TERCERA PART

SIS SONEETS, *per a violí i piano*

Sonetí de la rosada
Ave Maria
La font
Oració al maig
Dels quatre vents
Les birbadores

(Obra premiada en els Concursos Patxot i Llagustera)

EDUARD TOLDRA - BLAI NET

Sou pregats de no fumar dintre la sala i de no entrar ni sortir durant la interpretació de les obres

Després de la primera part del concert, la Coblà interpretarà en els jardins del Teatre tres sardanes per a dansar:

DALT LES GABARRES. JULI GARRETA
LA FESTA MAJOR. ENRIC MORERA
GERMANOR JOAQUIM SERRA

A L'OMBRA DEL LLEDONER

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola;
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor es lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
—Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
—Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.
Les branques del lledoner
són fines i despullades;
fulla i ocell n'han fugit
però hi crema l'estel'lada.
Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

T. GARCÉS.

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí,
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu pàl·lida a dormí,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

J. CARNER.

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven:
l'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i solejada,
la més xica du la llum
dels estels a la mirada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara,
la riera s'ha aturat

per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La trena, el llavi, l'esguard
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la música i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven,
amor no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta.

T. GARCÉS.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui es Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels vols de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.

Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

J. M. DE SAGARRA.

SESSIÓ XX^a

Diumenge dia 9 d'Abril de 1933

OBRES de EDUARD TOLDRA

I

Romança sense paraules
Cançó de l'amor que passa
Canticel
Camins de fada
Cançó de bressol
Cançó de comiat
Cançó de grumet

II

Vistes al mar, evocacions poètiques per a quartet de corda
La ginesta altra vegada...
Allà en les llunyanies...
La mar estava alegre ..

III

Vinyes verdes vora el mar
Platxeria
Anacreòntica
Cançó incerta
Cançó de l'oblit
Recança
Cançó de passar cantant

intèrprets

Pilar Noguero cantatriu Eduard Toldrà pianista

QUARTET CATALA

que formen

Eduard Bocquet Rafel Ferrer
Josep Trotta Josep Julivert

SESSIÓ XX^a

Diumenge dia 9 d'Abril de 1933

OBRES de EDUARD TOLDRA

I

Romança sense paraules
Cançó de l'amor que passa
Canticel
Camins de fada
Cançó de bressol
Cançó de comiat
Cançó de grumet

II

Vistes al mar, evocacions poètiques per a quartet de corda
La ginesta altra vegada...
Allà en les llunyanies...
La mar estava alegre ..

III

Vinyes verdes vora el mar
Platxeria
Anacreontica
Cançó incerta
Cançó de l'oblit
Recança
Cançó de passar cantant

intèrprets

Pilar Noguero cantatriu Eduard Toldrà pianista

QUARTET CATALA

que formen

Eduard Bocquet Rafel Ferrer
Josep Trotta Josep Julivert

SALO DORE DE LA GRANJA ROYAL

CONCERT EXTRAORDINARI
D'HOMENATGE

A

EDUARD TOLDRÀ

INTÈRPRETS DEL PROGRAMA

Mercè Plantada, sopran,
acompanyada al piano per E. Toldrà

Sextet Toldrà, format pels
Srs. Toldrà i Herrero, violins; Fíguls,
viola; Abadal, cello; Sendra, contrabaix
i Burrull, piano

Eduard Toldrà, violinista

Eveli Burrull, pianista

Orquestra integrada per
21 professors i dirigida per E. Toldrà

DIMARTS, 8 de maig del 1934, a les deu del vespre

EDUARD TOLDRÀ va néixer a Vilanova l'any 1895. El seu primer mestre de música va ésser el seu pare. Va continuar els seus estudis amb els mestres Millet, Gàlvez i Nicolau.

La seva actuació de violinista ha estat llarga i brillant. Ha pres una part activíssima en la vida musical de Barcelona i el seu nom es troba sempre lligat a les nostres manifestacions musicals més solemnes. Ha destacat la seva actuació en la música da camera. Va fundar el Quartet Renaixement, al front del qual va obtenir èxits importants a París, Berlín i Viena.

Com a compositor, porta escrites 25 sardanes per a cobla, dos quartets de corda, sis peces de violí i piano, un poema coral, tres obres simfòniques i una òpera còmica. Les seves composicions han estat premiades en llur majoria en els concursos Patxot i altres certàmens musicals. Ha sobressortit especialment en la composició de cançons, de les quals en porta escrites prop d'una quarantena.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós.
pels volts de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn
que una mica de muntanya
alegrí nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós
i una blanca molinera,

i una ovella i un pastor.
Ho posarem, al migdia
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

J. M. DE SAGARRA

MENTA I FARIGOLA

Menta, farigola,
ruda i romaní.
Una vella, vella,
com un pergami,
al nas les ulleres
a la mà el mitjó.
Surt a la finestra
guaita l'horitzó.
I com cada dia
en instant parell,
la vella gemega
pregant pel donzell
que a tretze anys l'aimava.
Tretze anys! Si era ahir...!
Menta, farigola,
ruda i romaní.

J. CARNER

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem issat la vela.
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella
adéu, la noia i el pil
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

si el vent xiula entre les cordes
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

T. GARCÉS

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven.
L'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i solejada;
la més rica duu la llum
dels estels a la mirada.
Amor passava de llarg,
amor, rialles i fressa d'ales.
La primavera ha arribat
i el cel és color de plata,
els crits dels ocells són curts,
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.
Amor passava de llarg,
amor, rialles i fressa d'ales.
Si un sospir sembla l'oreig,
el cant, la remor d'onada,
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.

Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor, rialles i fressa d'ales.
Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara
la riera s'ha aturat
per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor, rialles i fressa d'ales.
La trena, el llavi, l'esguard
s'encenen sota les branques,
primavera va dictant
la música i les paraules.
A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven.
Amor, no passis de llarg,
amor, posa un bes a cada galta.

T. GARCÉS

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardò i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu!

Adéu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

T. GARCÉS

Les seves condicions de director li auguren una brillant carrera en aquest aspecte de les seves activitats musicals. És director de l'Orquestra d'Estudis Simfònics i el Mestre Pau Casals ha volgut confiar-li també diverses vegades la direcció de la seva orquestra. L'any passat va ésser a Madrid, invitat pel Mestre Arbós, i va obtenir també un èxit rotund dirigint l'Orquestra Simfònica.

El cas de Toldrà és, doncs, el d'un temperament esplèndidament dotat per a la música, doblat d'una clara intel·ligència i d'una activitat, un entusiasme i una tècnica tals, que l'han fet triomfar en totes les facetes de l'art musical a què fins ara s'ha dedicat.

L'homenatge d'avui és una demostració del nombre dels seus devots i de la sinceritat amb què l'admiren, i cal que sigui per a ell la fermança de què molts ulls són fets en la seva actuació per a contemplar com escala els cims més alts de la glòria.

P R O G R A M A

I

BEETHOVEN

Egmont (Obertura)

RIMSKY-KORSAKOV

Scheherazade

(PEL SEXTET)

MENDELSSOHN

Concert en mi menor (1.er temps)

(VIOLÍ I PIANO)

II

TOLDRÀ

Cançó de l'amor que passa

Cançó de comiat

Romanç de Santa Llúcia

Menta i farigola

Cançó de grumet

(CANT I PIANO)

III

BIZET

L'Arlesiana (Suite)

Pastoral

Intermedi

Minuet

Farandola

ROSSINI

Guillem Tell (Obertura)

(PER L'ORQUESTRA)

En l'intermedi de la segona a la tercera part es farà el solemne lliurament del bust, obra de l'escultor Manuel Benedicto, que ofereixen a Eduard Toldrà els seus admiradors.

Sou invitat al banquet que en honor
al músic **Eduard Toldrà** celebraran
els seus amics i admiradors, dijous
vinent dia 10, festivitats de l'Ascensió,
a les dues del migdia

La Comissió fa avinent que els tickets
seran lliurats a la GRANJA ROYAL

Preu: 15 pessetes

7143/3.3

ADVERTENCIAS IMPORTANTES

1.ª Es indispensable para asistir al concierto, la entrega del billete de entrada.

2.ª Queda prohibida la entrada en la sala durante la ejecución de las obras.

3.ª Está terminantemente prohibido molestar a los concurrentes dentro de la sala de espectáculos, con conversaciones o con actos que puedan perturbar el absoluto silencio que debe reinar en la misma.

4.ª Cada espectador no puede dejar señalada más que la localidad que personalmente ha de ocupar, sin que le esté permitido reservar otras para futuros ocupantes.

5.ª En virtud del contrato estipulado, entre nuestra Sociedad y la Empresa del Teatro, queda reservado, para ésta, el palco número, 1.

6.ª La Junta de Gobierno se reserva el derecho de abrir las puertas del Teatro a la hora que considere oportuno.

Sociedad Filarmónica

DE OVIEDO

Teatro Principado

Año XXX

Concierto 3.º

Jacques Thibaud

(Violín)

Tasso Janopoulo

(Piano)

Concierto 3.º del año 1936

(529 de la Sociedad)

Oviedo—Imp. «La Cruz»

Allegro vivace.—Un jubiloso tema comunica a este primer período del tiempo un carácter fantástico con su cuadratura de tres compases, sobre el último de los cuales recae el tiempo débil, acentuado por un marcado *pizzicati*. Una primera *coda* transmite al piano esta misma idea, mientras el violín interpreta un inspirado canto. Sigue bruscamente por enarmonía y una tierna melodía, repetida dos veces por cada instrumento, hasta que una prolongada en *pizzicati* nos conduce al chispeante primer tema.

Allegro quasi presto.—Viene a tener en su comienzo casi idéntico carácter que el tiempo precedente. Una frase cálida y enérgica precede a un pasaje iniciado, con discreción por el violín, para adquirir poco a poco el aspecto de un brusco torbellino sonoro que pone fin a la *Sonata*.

El *andante cantabile* es un $\frac{3}{4}$ de plena y majestuosa melodía, que pudiera muy bien pasar por un trozo de inspiración a lo Haendel, si sus flexibles y graciosos giros cromáticos no le confiriesen un marcado carácter mozartiano.

Toda la interesante construcción del *rondó* descansa en el ininterumpido contraste de sus dos ideas: la una en *andante grazioso* a $\frac{2}{4}$, ligera y soñadora, y, la otra, a $\frac{6}{8}$ (*allegro, ma-non troppo*), llena de franca y juvenil alegría. Una frase en compás binario y en *sol mayor* precede al final, donde se reproduce por última vez el choque de los movimientos precedentes.

FAURÉ (GABRIEL).—**Sonata en la mayor Op. 113.**—El eminente compositor francés nació en 1845 y murió el 1924, alcanzando la avanzada edad de 79 años. Fué discípulo predilecto de Saint-Saens, quien ejerció sobre Fauré notable influencia. En 1869 fué organista de la iglesia de nuestra Señora de Clignancourt, interrumpiendo su carrera artística la guerra de 1870. Mas tarde tuvo importantísimos cargos, como fueron los de organista de San Sulpicio y de la Magdalena de París, sucesor de Massenet en la cátedra de composición del Conservatorio de París, y, por fin director del mismo, siendo jubilado en 1920.

Fauré fué objeto de innumerables homenajes en la Sorbona y Academia de Bellas Artes de Francia, siéndole impuesta la roseta de la Legión de Honor.

De su clase, en el Conservatorio de París, salió una verdadera falange de músicos notabilísimos; como Ravel, Koechlin, Ducasse, etcétera, etc. En conjunto las obras de Fauré alcanzan la cifra de 120, y son de una gran variedad, dejando editadas obras para piano, canto y piano, violín, y violonchelo, tríos, un cuarteto y bastantes para orquesta.

Esta sonata lleva la fecha de 1876 y su forma, de exquisita corrección y pureza mereció las alabanzas de Saint-Saens, maestro del autor en la Escuela Niedermeyer. Está dedicada a M. Paul Viardot,

Allegro Molto.—Inicia el tiempo el piano, que en el transcurso de los doce primeros compases repite tres veces el esquema melódico, sobre el cual el violín da forma definitiva al primer tema.

Como en toda la música de Fauré la línea melódica se amolda estrictamente a una variada y movida armonización, ofreciendo su desarrollo instrumental un aspecto sencillo, desprovisto de toda ampulosidad.

Andante.—Comienza en re menor y después de ser interpretado el tema por el violín, ornamentado por arabescos y prolongadas ondulaciones del piano, adquiriendo, después, mayor vehemencia la línea melódica, para desvanecerse hasta terminar los últimos compases.

Martes 4 de Febrero de 1936

A las siete de la tarde

Programa

PRIMERA PARTE

- SONATA en *sol mayor*. Op. 30, núm. 3. **Beethoven**
 Allegro Assai.
 Tempo di Minuetto.
 Allegro vivace.
 CONCIERTO en *re mayor*. **Mozart**
 Allegro.
 Andante cantabile.
 Rondó. Andante grazioso. Allegro ma non troppo.

SEGUNDA PARTE

- SONATA en *la mayor*. **G. Fauré**
 Allegro molto-Andante-Allegro vivace-
 Allegro quasi presto.

TERCERA PARTE

- HABANERA **Ravel**
 LES MINSTRELS..... **Debussy**
 (Transcripción del autor)
 LA VIDA BREVE..... **Falla**
 RONDÓ CAPRICHOSO..... **Saint-Saëns**

Descansos de 15 minutos

Piano BECHSTEIN de la Sociedad

JACQUES THIBAUD

Es Jacques Thibaud el primero de los violinistas franceses y uno de los más grandes concertistas contemporáneos.

Nació Thibaud en Burdeos el año 1880, habiendo conseguido sus primeros triunfos a los doce años, e ingresando, más tarde, como violín concertino, en la «Orquesta Colonne», de París, en donde se distinguió de un modo extraordinario, desde el primer momento.

El ilustre violinista Isaye presentó a Thibaud al público de Bruselas, y allí quedó consagrado el joven concertista como de primer orden, habiendo obtenido grandes éxitos en toda Europa, unas veces solo y, otras, formando parte del gran Trío Cortot-Thibaud-Casals, que actuó en nuestra Sociedad el año 1909.

Recorrió Thibaud las más importantes ciudades de América, con el aplauso entusiasta de todos los públicos.

Es la 8.ª vez que el gran violinista francés honra, con su presencia, las sesiones musicales de nuestra «FILARMONICA», lo que demuestra cuanto se le quiere y admira.

TASSO JANOPOULO

Joven pianista griego, de gran talento, fué alumno del célebre profesor belga De Greef, que oímos, embelesados, el 28 de Diciembre de 1934.

Tasso Janopoulo colabora, constantemente, con los más célebres artistas, habiendo acompañado, en España, al glorioso violinista ya fallecido Eugenio Isaye, cuyo paso por nuestra Sociedad, dejó imborrable recuerdo.

NOTAS AL PRECEDENTE PROGRAMA

BEETHOVEN.—**Sonata en sol mayor. Op. 30 núm. 3.**—La gracia y la sensibilidad mozartianas, expresadas por el temperamento de Beethoven, se acusan aquí con gran intimidad, principalmente en el *tempo di minuetto*, con su abundancia melódica, y en el gracioso y ligero rondó con que termina.

Allegro assai.—Entre ambos instrumentos exponen el primer tema en *sol mayor*, cuya primera parte, después de repetida, deja el puesto a una frase melódica que cantan sucesivamente el piano y el violín. El nuevo episodio de cadencia es de algunas proporciones y termina con unos trinos.

Tempo di minuetto.—Le acompaña la indicación de *ma molto moderato e grazioso*, y su forma es la que indica su título, si bien el acompañamiento de la melodía y aun la distribución de la misma, entre los dos instrumentos, están variados en muchas ocasiones.

El tema de la primera parte lo expone el piano y lo repite el violín. El del trío lo presenta el violín y lo repite el piano.

Allegro vivace.—En forma de rondó. El tema principal ligero, flexible y gracioso lo expone el piano, y vá acompañado en su segunda presentación, de otro motivo en el violín.

Todo el tiempo se desarrolla en un carácter alegre, gracioso y humorístico, jugando los dos instrumentos con el tema, en tonalidades distintas, en octavas diferentes, uniéndose o separándose para reproducirlo.

En la *coda* recorre todavía nuevas tonalidades, dando mas importancia al motivo que al principio expuso el violín y terminando en el mismo sentimiento de ligereza y gracia.

MOZART.—**Concierto para violín, en re mayor.**—Durante los años 1775 y 1776 escribió Mozart seis *conciertos* de violín. El en *re mayor* que hoy se ejecuta, número 4 de la serie, lleva la fecha de Octubre del primero de los años citados, y fué compuesto en Salzburgo.

Es el tipo clásico de este género de obras.

La frase con que inicia el *allegro* es la primordial de todo el tiempo. Unida a la segunda porción melódica por un largo pasaje de ornamentos, ese motivo se reproduce a la octava, pero siempre en el tono principal, mientras que un segundo tema recorre las fases sucesivas y, reglamentariamente, escolásticas, desarrollado a la dominante, primero, y después en forma modificada y fragmentariamente, hasta preparar la reexposición entera y final del tiempo.